

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **K. H.**

skazanego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2023 r.

wniosku obrońcy skazanego

o wyłączenie sędziego R. W. od udziału w sprawie II KK 351/23,

na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności,

postanowił

włączyć sędziego R. W. od udziału w sprawie Sądu

Najwyższego o sygn. akt II KK 351/23.

UZASADNIENIE

W dniu 1 sierpnia 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego K. H. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 lutego 2023 r., sygn. akt II AKa 351/22, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 7 września 2022 r., sygn. akt IV K 414/21.

Kasacja ta, zarejestrowana w Sądzie Najwyższym pod sygn. akt II KK 351/23, została przydzielona do rozpoznania – zarządzeniem Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracami Izby Karnej z dnia 16 sierpnia 2023 r. – sędziemu R. W.

W dniu 8 września 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego K. H. o wyłączenie od orzekania w przedmiocie jego kasacji sędziego R.

W.. Uzasadniając wniosek obrońca odwołał się do trybu powołania ówczesnego prokuratora R. W. na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), wskazując, że z uwagi na treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 oraz wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2019 r. (C – 585/18, C – 624/18 i C – 625/18), w których zakwestionowano ten tryb powoływania na urząd sędziego Sądu Najwyższego, udział w składzie orzekającym Sądu Najwyższego sędziego, którego dotyczy wniosek, pozwala na uznanie, że zachodzą uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności w danej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Złożony przez obrońcę wniosek o wyłączenie od udziału w rozpoznaniu sprawy zawisłej w Sądzie Najwyższym pod sygn. akt II KK 351/23 sędziego R. W. jest zasadny.

Sąd Najwyższy w tym składzie podziela w całej rozciągłości poglądy wyrażone w innym postanowieniu z dnia 18 lipca 2023 r., I KK 85/23, w którym wyłączono od udziału w sprawie kasacyjnej tego samego sędziego. Wywód Sądu Najwyższego zawarty w uzasadnieniu tego orzeczenia oraz wspierająca go argumentacja prawna zarówno w kontekście ewentualnego uznania potencjalnego stwierdzenia w takim wypadku nieprawidłowej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. pkt 1 uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, OSNK 2020, z. 2 poz. 7), jak i uznania na gruncie konwencyjnym naruszenia prawa do rozpoznania sprawy przez sąd ustanowiony na mocy ustawy [zob. wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (ETPCz) z dnia 22 lipca 2021 r., *Reczkowicz przeciwko Polsce*, skarga nr 43447/19], jest klarowna i przekonująca w związku z czym, nie znajdując konieczności jej w tym miejscu powielania Sąd Najwyższy do niej się odwołuje, uznając ją za własną.

Co więcej, zgodzić należy się i z tą – dokonaną w uzasadnieniu postanowienia z dnia 18 lipca 2023 r. – interpretacją przepisów ustawy z dnia 8

grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (obecnie t.j. Dz. U. 2023.1093 ze zm.), w związku z nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2022.1259) oraz przepisów konstytucyjnych i konwencyjnych, że naruszenie procedury powołania na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego osoby powołanej wcześniej na stanowisko sędziego w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, nie będącej sądem ustanowionym ustawą w rozumieniu przepisów Konstytucji RP (zob. pkt 4 powołanej wyżej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20) oraz nie posiadającej atrybutu niezależnego, niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności – dalej w tekście ETPC (zob. cytowany wyrok ETPCz z dnia 22 lipca 2021 r.), uzasadnia stwierdzenie braku dochowania instytucjonalnych i ustrojowych gwarancji zapewnienia bezstronności i niezawisłości sądu ukonstytuowanego z udziałem takiej osoby.

Wyżej wskazane okoliczności czynią koniecznym uznać za zasadny złożony przez obrońcę wnioszek i tym samym wyłączyć sędziego R. W. od udziału w sprawie prowadzonej w Sądzie Najwyższym pod sygnaturą II KK 351/23 z uwagi na to, że sąd, w którego składzie by uczestniczył, nie spełniałby kryteriów określonych w art. 6 ust. 1 ETPC, zaś postępowanie prowadzone przez taki sąd byłoby obciążone wadą traktowaną na gruncie wykładni przyjętej w uchwale trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. jako bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (co do przyczyn związania każdego składu Sądu Najwyższego wspomnianą uchwałą mającą moc zasady prawnej – zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21, OSNK 2021, z. 10, poz. 41).

Co więcej, niniejsze orzeczenie zapobiegnie ewentualnemu ryzyku wzruszenia zapadłego w Sądzie Najwyższym orzeczenia z udziałem sędziego R. W. w trybie przepisów Rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego – wznowienie postępowania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 czerwca 2023 r., II KO 73/22 i III KO 43/23; z dnia 21 czerwca 2023, V KO 17/22 i V KO 30/22; z czerwca 27 czerwca 2023 r., III KO 84/21 i III KO 15/22; z dnia 23 sierpnia 2023 r., II KO 75/23), a także możliwej i do tego skutecznej, w świetle utrwalonej linii

orzeczniczej ETPCz [wyroki: powołany już wyżej z dnia 22 lipca 2021 r., *Reczkowicz przeciwko Polsce*, skarga nr 43447/19, a także: z dnia 8 listopada 2021 r., *Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce*, połączone skargi nr 49868/19 i 57511/19 oraz z dnia 3 lutego 2022 r., *Advance Pharma Sp. z o.o. przeciwko Polsce*, skarga nr 1469/20], skardze do Trybunału w Strasburgu i związanych z tym konsekwencji finansowych dla Polski.

Uwzględniając całokształt rozważań poczynionych w niniejszym uzasadnieniu postanowiono jak na wstępie.

[K.K.]

[ms]